

maa derfor andrage paa, at den nye Lov kommer til at gjælde for alle Kjøb, som ere gjorte, forinden den fulde Afgift indtraadte, eller, for at tage et bestemt Aaremaal, som ere foretagne forinden den 1ste Januar 1870; omtrent ved det Tidspunkt vil den fulde Afgift nemlig være indtraadt for den store Mængde af de paagjældende Lødder. — I samme Punktum af §. 1 staar der dernæst, at Bestemmelsen kun skal gjælde for de første Kjøbere og deres Livsarvinger. Jeg er ikke sikker paa, hvorledes dette skal forstaaes. Derfor der derved menes de første Kjøbere og de Kjøbere, som ere Livsarvinger af de første Kjøbere, da har jeg ikke Noget derimod, at indvende. Men, dersom det dertil skal forstaaes, som de første Kjøbere og de Livsarvinger, som have faaet Eiendommene udlagte ved Arv efter dem, saa vil jeg ogsaa andrage paa en Forandring deri, thi det er overordentlig faa af den Slags Eiendomme, der gaa i egentlig Arv. I Almindelighed stiller Sagen sig saaledes, at naar Enken eller Faderen bliver gammel eller svagelig, saa sælger hun eller han sin Eiendom til den af Børnene, som de tro, at de bedst kunne komme ud af det med. Da en saadan Eiendom naturligvis ikke taa-ler nogen Afstægt, betinges der derfor ikke Andet end frit Husly hos Børnet. Eiendommen sælges saaledes til dette for forholdsvis godt Kjøb mod Husly, og de gamle Folk gaa saa hos Børnet og gjøre, hvad Arbejde de kunne. Paa denne Maade sker Overdragelsen af disse Eiendomme, som sagt, i Almindelighed fra Forældre til Børn. Men, skulde nu et saadant Barn, som altsaa i Formen er Kjøber, men i Virkelighed Arving, ikke kunne komme til at nyde Godt af den foreslaaede Lov, blot fordi Overdragelsen var sket i Form af Kjøb, da forekommer dette mig unegtelig at ville være noget ubilligt.

Ogsaa i en anden Henseende vilde jeg gjerne andrage paa en Forandring i Lovforslaget. Dettets sidste Paragraf siger: „De Nedsættelser i Arveskæftafgifterne, som efter Udfaldet af Ombynteringen mulig maatte finde Sted, træde i Kraft fra den 1ste Januar 1873 at regne.“ Det forekommer mig imidlertid, at, naar det efter den grundige

Undersøgelse, som allerede er sket, og efter den endnu grundigere og nøagtigere Undersøgelse, som skal ske, bliver erkendt, at Arveskæftafgifterne ere for høje — hvorved Staten altsaa indrømmer, at der af disse Eiendomme er blevet taget for meget i Afgift, og naar Afgifterne derfor blive nedsatte saa og saameget, da vil det ogsaa være billigt, at Staten faae den Afgift tilbage, som de tidligere have betalt for meget. Smellem private Mænd er det jo dog i Almindelighed saa, at, naar man føler sig overbevist om at have opbebaaret en Afgift, som erkendes at være for høj, saa betaler man den tilbage igjen. Jeg indrømmer nu imidlertid, at der herved let vilde fremkomme et temmelig vidløftigt Mellemskæb, ligesom ogsaa at Afgiften, saalænge den ikke var indtraadt med sit fulde Beløb, ikke har havt synderlig meget at betyde, og jeg vil derfor ogsaa blot andrage paa, at den foreslaaede Lov maa komme til at virke fra den Tid, da Afgifterne traadte i Kraft med deres fulde Beløb, altsaa omtrent fra den 1ste Januar 1870 eller, om den høitærede Finansminister hellere vil det, fra den 1ste April 1870. Der vil da ved Tilfølgelsen af Afgifterne for den nærmest følgende Tid kunne ske en Afregning gennem Amtstuen for, hvad Eiendommene i de 2—3 sidste Aar have betalt for meget. Det forekommer mig, at det ikke vilde være mere end billigt mod de heromhandlede Husemænd, hvis Regjeringen, som jo allerede har vist dem den Belvillie i det Hele at tage Hensyn til deres Besværing, ogsaa tog Hensyn til dem paa dette Punkt.

For de af mig saaledes antydede to Øndringer vil jeg være saa fri at udbede mig den høitærede Finansministers og det ærede Things Belvillie.

Bornh. Det her foreliggende Lovforslag er jo foranlediget ved en Opfordring eller en Klage, der i sin Tid er fremkommet fra 214 Arveskæftere paa Bornholm, hvilken Klage blev fremlagt i Rigsdagen af Representerne for Den, og dernæst ved en Indstilling fra Majoriteten i det Udvalg, der blev nedsat angaaende denne Sag, efter hvilken Indstilling Landsthinget vedtog den Beslutning at henvisse